

LORETTA CHASE

GOSPODAR GRIJEHA

Preveo s engleskoga
Drago Štajduhar

Dragi čitatelju,

GOSPODAR GRIJEHA za mene je bila i ostala posebna knjiga.

Kao što mnogi od vas znaju, mi autori znamo biti krhka bića. Blijedi i umorna izgleda, naporno radimo u svojim potkrovnim sobicama, razgovarajući s nepostojećim ljudima. Krhka nam ega prikupljaju komadiće pohvala koje nam s vremena na vrijeme naiđu ususret, čuvajući ih da nam pomognu preživjeti Uistinu Loš Spisateljski Dan. Takve pohvale najbolji su način da doznamo jesu li nam napori cijenjeni, ili makar primijećeni.

Nekim čitateljima najbliži je lik Daina, utjelovljenja »Zvijeri« kao junaka — jer ta Zvijer skriva sentimentalno srce unutar grešne vanjštine, unutar čahure koju je jednako teško probiti koliko i kožu nosoroga, kako Dain sam priznaje. Drugi srce poklanjaju nepopustljivoj Jessici, koja će za svoju obitelj učiniti sve (i koja se usput, ako mene pitate, itekako dobro zabavlja).

Mnogo su me puta pitali kako su mi na um pali ti likovi. Gdje sam pronašla nadahnuće, modele. Kao njihov privrženi roditelj, mogu samo reći da ne znam otkud im ti geni ili obrasci ponašanja, ali ja se njima veoma, veoma ponosim. Iskreno se nadam da ćete njihov ulazak u svoju obitelj s polica za knjige dočekati s dobrodošlicom i da ćete uživati u njihovu društvu jednako kao što i ja (još uvijek) uživam.

Iskreno vaša,

Loretta

Predgovor

U proljeće 1792. Dominic Edward Guy de Ath Ballister, treći markiz od Daina, grof od Blackmoora, vikont Launcellsa, barun Ballistera i Launcellsa, izgubio je u epidemiji tifusa ženu i četvero djece.

Premda se vjenčao poštujući zapovijed svojega oca, lord Dain je razvio izvjestan stupanj poštovanja prema svojoj ženi koja mu je pokorno rodila tri pristala dječaka i jednu lijepu curicu. Otad ih je volio koliko je bio u mogućnosti. A to, prema prosječnim standardima, nije bilo previše. Ali opet, lordu Dainu nije bilo u prirodi uopće ikoga voljeti. Ono srca što je posjedovao posvetio je svojim zemljama, posebno Athcourtu, posjedu predaka u Devonu. Nekretnine su mu bile prava izabranica srca.

Ipak, bile su to skupe izabranice srca, a on nije bio pripadao najbogatijim ljudima. I tako je, u poodmakloj dobi od četrdeset dvije, lord Dain bio prisiljen opet se oženiti i to, kako bi zadovoljio zahtjeve svojih izabranica, bogato.

Koncem 1793. upoznao je, zaprosio i oženio Luciju Usignuolo, sedamnaestogodišnju kćer bogatog firentinskog plemića. Društveni krugovi bili su zapanjeni. Ballisteri su svoju krvnu lozu mogli pratiti unatrag sve do saksonskih vremena. Sedam stoljeća ranije jedan je od njih oženio normansku damu i kao nagradu od Williama I. primio

titulu baruna. Otad više nijedan Ballister nije oženio strankinju. Zajednica je zaključila da se markizu od Daina od tuge poremetio um.

Ne mnogo mjeseci kasnije i sam je lord počeo sumnjati da ga je nešto raspametilo. Oženio je, pomislio je, veoma lijepu crnokosu djevojku koja ga je gledala s divljenjem i smiješila se i slagala sa svakom riječju koju je izgovorio. A oženio je zapravo, otkrio je to, usnuli vulkan. Tinta s potpisa na vjenčanom listu još se nije bila osušila kad je počela eruptirati.

Bila je razmažena, ponosita, naprasita i nagle ćudi. Bila je bezobzirno ekstravagantna, govorila previše i preglasno, i izrugivala se njegovim zapovijedima. Najgore od svega zaprepastilo ga je njezino neobuzdano ponašanje u krevetu.

Jedino ga je strah od izumiranja loze Ballisterovih tjerao da se iznova vraća u njezin krevet. Škrgutao je zubima i obavljao svoju dužnost. Kad je napokon zanjela, prekinuo je tu praksu i gorljivo se počeo moliti da bude sin, samo da to više ne bi morao ponavljati.

U svibnju 1795. Providnost mu je uslišila molitve.

Ipak, kad je prvi put pogledao novorođenče, lord Dain je posumnjao da ih je zapravo uslišio Sotona.

Nasljednik mu je bio nekakva smežurana maslinasta stvar krupnih crnih očiju, neproporcionalnih udova i uvelike prevelikog nosa. Neprestano je zavijao.

Da je mogao zanijekati da je ta stvar njegova, bio bi to učinio. Ali nije mogao jer na lijevoj strani stražnjice nalazio se onaj isti sićušan smeđi rodni biljeg oblika samostrijela koji je resio i anatomiju lorda Daina. Naraštaji Ballisterovih nosili su taj biljeg.

Nemoćan poreći da je nakaza njegova, markiz je zaključio da je to neizbježna posljedica nećudorednih i neprirodnih činova sjedinjenja. U svojim najmračnijim trenucima bio je uvjeren da je njegova mlada žena Sotonina sluškinja, a dječak đavlov okot.

Lord Dain nikad više nije prišao postelji svoje žene.

Dječaka su krstili kao Sebastiana Leslicia Guya de Atha Ballistera i, sukladno običajima, pripao mu je očev drugi najviši naslov, grofa od Blackmoora. Naslov je bio u dovoljnoj mjeri prikladan, šaptali su šaljivci

markizu iza leđa, jer je dijete naslijedilo maslinastu kožu, oči boje opsidijana i vranu kosu majčine porodice. Bio je i u punom posjedu nosa Usignuolovih, plemenite firentinske surle niz koju su se bezbrojni majčini preci mrštili na svoje podređene. Nos je dobro pristajao prosječnim odraslim Usignuolima koji su u pravilu bili monumentalne tjelesne građe. Na veoma malom i nezgrapno građenom dječaćiću izgledao je poput čudovišnog kljuna.

Na svoju nesreću, mladac je naslijedio i oštroumnost Usignuolovih. Dosljedno tome, do vremena kad je navršio sedam godina već je bio jedno svjestan da s njime nešto nije u redu.

Majka mu je nakupovala mnoštvo lijepih slikovnica. Nitko od ljudi iz tih knjiga nije mu nimalo sličio — osim grbavog đavolka kuka-stog nosa koji se bio skrasio na ramenu malog Tommya i nagovarao ga da čini zločeste stvari.

Premda nikad na svojem ramenu nije razaznao nikakva đavolka niti čuo njegov šapat, Sebastian je znao da i on mora biti zločest jer su ga vječno kudili ili šibali. Više je volio šibe koje mu je udjeljivao njegov učitelj. Od očevih prijekora Sebastian se istodobno osjećao grozničavim i hladnim poput školjke, a zatim bi mu se učinilo da mu je trbuh prepun ptica što lepršajući krilima pokušavaju izići van, nakon čega bi mu počele drhtati noge. Ali nije se usuđivao zaplakati jer više nije bio beba, a plač bi ionako njegova oca samo još više razgnjevio. Na lice bi mu pao njegov pogled koji je bio još gori od riječi prijekora.

U slikovnicama su se roditelji smiješili svojoj djeci i tetošili ih i ljubili. Njegova je majka to znala ponekad učiniti, kad je bila dobrog raspoloženja, ali njegov tata nikad. Otac nikad nije s njime razgovarao, niti se s njime igrao. Nikad ga nije podigao na svoja ramena, pa čak ni preda se na konja. Sebastian je jahao vlastitog ponija, a i to ga je naučio Phelps, jedan od konjušara.

Znao je da majku ne može pitati što s njime ne valja i kako to ispraviti. Sebastian je naučio ne govoriti mnogo ni o čemu — osim da je voli i da je najljepša mama na svijetu — jer bi je gotovo sve ostalo uznemirilo.

Jednom, kad je pošla u Dartmouth, upitala ga je što bi volio da mu donese. Zatražio je malog brata s kojim bi se mogao igrati. Ona je počela plakati, a zatim se razbjesnila i vikala ružne riječi na talijanskom.

Premda Sebastian nije prepoznavao značenje svih tih riječi, znao je da su zločeste, jer ju je tata ukorio čuvši ih.

A onda bi se počeli prepirati. I to je bilo gore čak i od majčina plača i od očeva najgnjevnijeg pogleda.

Sebastian nije htio izazivati bilo kakve grozne svađe. Posebno nije htio nagoniti majku na pričanje zločestih riječi, jer bi se Bog mogao naljutiti, a onda će ona umrijeti i otići u pakao. I više ga nitko nikad neće tetošiti ni ljubiti.

I tako nije bilo nikoga koga bi Sebastian mogao pitati što nije u redu i što mu je činiti, osim njegova Oca Nebeskog. Ali On mu nikad nije odgovarao.

A tada je jednoga dana, kad je Sebastianu bilo osam godina, njegova majka izišla van sa svojom sluškinjom i više se nije vratila.

Otac mu je bio pošao u London i sluge su Sebastianu rekle da je i majka odlučila tamo poći.

Ali njegov se otac vrlo uskoro vratio, a mame nije bilo s njime.

Sebastiana su pozvali u mračnu radnu sobu. Njegov je tata, vrlo srdita izgleda, sjedio za ogromnim stolom s otvorenom Biblijom pred sobom. Zapovjedio je Sebastianu da sjedne. Dršćući, Sebastian ga je poslušao. Ništa drugo nije mogao učiniti. Nije mogao govoriti. U trbuhu su mu krila tako žestoko lepršala da je jedino mogao učiniti sve da ne povrati.

»Prestat ćeš dodijavati posluži pitanjima o svojoj majci«, rekao mu je otac. »Nećeš je više spominjati. Ona je zlo, bezbožno stvorenje. Ona je Izebela, bludnica, i >Psi će požderati Izebelu kraj zidova Jizreela<.«

Netko je vrlo glasno vrištao u Sebastianovoj glavi. Tako glasno da je jedva mogao čuti svoga oca. Ali činilo se da njegov otac taj vrisak ne čuje. Gledao je dolje, u Bibliju.

»Jer usne neznane žene poput pčelinjeg su saća, a usta joj glada od ulja«, čitao je. »Ali kraj je njezin gorak poput crvotočine, oštar poput mača s dvije oštrice. Noge joj sežu u zemlju; stope joj se odupiru o pakao.« Podigao je pogled. »Ja je se odričem i u srcu veselim jer je pokvarenost utekla iz kuće mojih očeva. O tome više nećemo govoriti.«

Ustao je i povukao užu zvonu i jedan od slugu je došao i odveo Sebastiana. Pa ipak, čak i nakon što su se vrata radne sobe zatvorila, čak i dok su hitali niz stube, vrisak u Sebastianovoj glavi nije prestajao. Pokušao je poklopiti uši, ali vrisak se nastavljao i napokon je jedino mogao otvoriti usta i pustiti ga van u dugom, jezovitom urliku.

Kad ga je sluga pokušao ušutkati Sebastian ga je šutnuo nogom, ugrizao ga i otrgnuo se. Tada su mu na usta navrle sve zločeste riječi. Nije ih mogao zaustaviti. U njemu se nalazilo čudovište i on ga nije mogao obuzdati. Čudovište je šćepalo vazu sa stola i zavitalo je u zrcalo. Zgrabilo je gipsani kip i smrskalo ga o pod. Otrčalo je niz veliku dvoranu, vrišteći i razbijajući sve što mu je došlo nadohvat.

Svi viši sluge pohrlili su ususret buci, ali su ustuknuli ne usuđujući se dotaknuti dijete, svi do jednoga uvjereni da je opsjednut zlodusima. Stajali su sleđeni od užasa, promatrajući kako nasljednik lorda Daina njima pred očima sravnjuje Veliku dvoranu u komadiće. Ni riječi prijekora, baš nikakav zvuk nije dopro s gornjeg kata. Vrata njegova gospodstva ostala su zatvorena — kao pred đavlom koji je dolje bjesnio.

Napokon se iz kuhinje dovukla ogromna kuharica, podigla vrištećeg dječaka i, ne osvrćući se na njegove udarce i ritanje, čvrsto ga zagrlila. »Smiri se sad, dijete«, mrmljala je.

Ne bojeći se ni zloduha ni lorda Daina, odvela je Sebastiana u kuhinju i, rastjeravši sve svoje pomoćnike, sjela u svoju veliku sjedalicu uz vatru i ljuljala dijete koje je jecalo sve dok od iscrpljenosti više nije mogao plakati.

Kao i ostatak kućanstva, kuharica je znala da je lady Dain pobjegla od muža sa sinom bogatog trgovca. Nije otišla u London, nego u Dartmouth, gdje se ukrkala na jedan od brodova svoga ljubavnika i s njime otplovila za Ameriku.

Dječakovi histerični jecaji o tome kako psi jedu njegovu majku natjerali su kuharicu da svim srcem poželi na svoga gospodara podići mesarsku sjekiricu. Mladi grof od Blackmoora je bio najružnije dijete koje je itko ikad vidio u Devonu — možda i u Cornwallu i Dorsetu. Bio je i ćudljiv, nagle naravi i općenito neprivaćan. Ali s druge strane, bio je tek dječakčić koji zaslućuje bolje, pomislila je, nego što mu je Usud udijelio.

Rekla je Sebastianu da se njegovi mama i tata nisu slagali i da je mama postala tako nesretna da je pobjegla od kuće. Na nesreću, taj je bijeg za odraslu damu bio još gora pogreška nego što bi bio za malog dječaka, pojasnila je kuharica. Bila je to tako velika pogreška, takva da se više nikad ne bi mogla popraviti i zato se lady Dain nikad neće moći vratiti.

»Hoće li otići u pakao?« upitao je dječak. »Tata je r-rekao...« Glas mu je podrhtavao.

»Bog će joj oprostiti«, odlučno je rekla kuharica. »Ako je pravedan i milostiv, oprostit će joj.«

Zatim ga je odvela na kat, otjerala njegovu strogu dadilju i sama ga polegla u krevet.

Kad je ona otišla, Sebastian je sjeo i s noćnog stolića uzeo malenu sliku Blažene Djevice i malog Isusa koju mu je majka darovala. Prigrlivši je uz grudi, započeo je molitvu.

Učili su ga sve prikladne molitve vjere njegova oca, ali večeras je izgovarao jednu koju je čuo svoju majku moliti, dok je u ruci stiskala dugu kronicu. Čuo ju je toliko puta da ju je znao napamet, premda nije naučio dovoljno latinskoga da bi razumio sve riječi.

»*Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus*«, započeo je.

Nije znao da njegov otac stoji pred vratima i prisluškuje.

Nije znao da je ta papinska molitva lordu Dainu značila posljednju kap koja je prelila čašu.

Četrnaest dana kasnije Sebastiana su strpali u kočiju i odveli u Eton.

Nakon kratkog razgovora s ravnateljem, prepušten je ogromnoj spavaonici i ljubaznom milosrđu svojih školskih drugova.

Lord Wardell, najstariji i najveći u neposrednoj blizini, zurio je u Sebastiana vrlo, vrlo dugo, a onda prasnuo u smijeh. Ostali su ga spremno slijedili. Sebastian je stajao sleđen, slušajući nešto što je sličilo zavijanju tisuća hijena.

»Nije čudo što mu je mama pobjegla«, rekao je Wardell društvu kad je opet došao do daha. »Je li vrištala kad si se rodio, Black-a-moore?« upitao je Sebastiana.

»Ime mi je *Blackmoor*«, rekao je Sebastian, stišćući šake.

»Onako je kako ja kažem, insektu«, obavijestio ga je Wardell. »I kažem da ti je mama zbrisala jer te više ni minutu nije mogla gledati. Jer izgledaš baš poput prljave male uholaže.« Sklopivši ruke na leđima, počeo je polako kružiti oko zbunjenog Sebastiana. »Onda, što nam je činiti, *Black-a-moore*?«

Sebastian je zurio u lica koja su se cerila na njega. Konjušar Phelps je bio rekao da će u školi pronaći prijatelje. Sebastian, koji se nikad s nikim nije imao igrati, čvrsto je prigrlio tu nadu tijekom dugog, samotnog putovanja.

Ali sada nije vidio prijatelja, samo podrugljiva lica — sva podosta visoko nad njegovom glavom. Svi su dječaci u ogromnoj Dugoj odaji, do zadnjega, bili stariji i veći od njega.

»Pitao sam te nešto, uholažo«, rekao je Wardell. »A kad te bolji nešto pitaju, pametnije ti je odgovoriti.«

Sebastian je oštro zurio u plave oči njegova mučitelja. »*Stronzo*«, rekao je.

Wardell ga je blago udario po glavi. »Bez tog makaronskog brbljanja, *Black-a-moore*.«

»*Stronzo*«, odvažno je ponovio Sebastian. »Usrani šupčino.«

Wardell je podigao svoje svijetle obrve i bacio pogled na okupljene drugove. »Jeste li to čuli?« upitao ih je. »Nije dovoljno što je ružan poput Belzebuba, nego još ima prljav jezik. Što nam je činiti, momci moji?«

»Baci ga«, rekao je jedan.

»Zagnjuri ga«, rekao je drugi.

»U sraonicu«, pridodao je sljedeći. »Pa, on traži govna, zar ne?«

Taj je prijedlog dočekan oduševljenim uzvicima.

Istoga trena, svi su se našli na njemu.

U nekoliko su navrata na putu ususret njegovoj sudbini Sebastianu ponudili šansu da se iskupi. Samo je trebao polizati Wardellu čizme i zamoliti za oprost, i bit će pošteđen.

Ali čudovište u njemu ga je obuzelo i Sebastian je prkosno uzvratio nizom svih engleskih i talijanskih zločestih riječi koje je ikad čuo.

Toga mu časa prkos nije previše pomagao. Pomogli su izvjesni zakoni fizike. Malen kakav je bio, bio je nezgrapno građen. Koščata su mu ramena, na primjer, bila preširoka da bi prošla kroz otvor nužnika. Wardellu je samo uspjelo gurnuti mu glavu u rupu i držati je tamo dok nije povratio.

Taj incident, na bijes Wardella i njegovih drugova, nije uholožu naučio poštivanju. Premda su nakon toga dobar dio svoga slobodnog vremena posvećivali njegovu poučavanju, Sebastian nije htio učiti. Zadirkiivali su ga zbog njegova izgleda i miješane krvi i smišljali bezobrazne pjesmice o njegovoj majci. Spuštali su ga o noge niz prozore, bacali ga u pokrivače i u krevet mu skrivali mrtve glodavce. U osami je — premda je u Etonu bilo dragocjeno malo privatnosti — plakao od jada, gnjeva i usamljenosti. Javno je proklinjao i borio se, premda je uvijek gubio.

Između stalnog zlostavljanja izvan učionice i redovitog batinanja u njoj, Etonu je trebalo manje od godinu dana da iz njega izbije svaku težnju prema privrženosti, popustljivosti i povjerenju. Etonske metode iz nekih su dječaka izvlačile ono najbolje. U njemu su probudile ono najgore.

Kad mu je bilo deset godina ravnatelj ga je poveo ustranu i rekao Sebastianu da mu je majka umrla od groznice u Americi. Sebastian je to slušao u kamenoj tišini, a zatim izišao van i potukao se s Wardellom.

Wardell je bio dvije godine stariji, dvaput veći i teži, i k tome brz. Ali ovoga je puta čudovište u Sebastianu bilo sazdan od hladnog, ogorčenog gnjeva i borio se smireno, tiho i ustrajno dok svoga neprijatelja nije oborio s nogu i raskrvario mu nos.

A zatim je, i sam izudaran i raskrvaren, Sebastian podrugljivim pogledom prešao po krugu gledatelja.

»Želi li još netko?« upitao je, premda je jedva uspijevao doći do zraka da bi to izgovorio.

Nitko nije ispustio ni glasa. Kad se okrenuo da ode, razmaknuli su se da mu načine prolaz.

Kad je Sebastian prešao polovicu dvorišta, čudnu je tišinu prekinuo Wardellov glas.

»Dobar posao, Blackmoore!« uzviknuo je.

Sebastian je zastao u pola koraka i osvrnuo se. »Idi u pakao!« uzvratilo mu je.

Tada je Wardellova kapa poletjela u zrak, praćenja uzvikom bodrenja. Sljedećeg trena, gomila kapa je letjela u zrak i svi su klicali.

»Glupe budale«, sebi u bradu je promrmljao Sebastian. Skinuo je zamišljenu kapu — njegova je bila nepopravljivo izgažena — i povio se u lakrdijaški široki naklon.

Trenutak kasnije bio je okružen nasmijanim dječacima, a već tren iza toga bio je podignut Wardellu na ramena i, što ih je on više riječima vrijeđao, to se idiotima više sviđalo.

Uskoro je Wardellu postao najbolji prijatelj. A iza toga, naravno, za njega više nije bilo nikakve nade.

Među svim nevaljalcima što su se u to vrijeme u Etonu međusobno mlatili i maltretirali, Wardellov je krug bio najgori. Uz uobičajene objesti Etonijanaca i zlostavljanje nesretnih mještana, oni su kockali, pušili i opijali se do besvijesti još i prije ulaska u pubertet. A iza toga je odmah uslijedio i blud.

Sebastian je u erotske tajne uveden na svoj trinaesti rođendan. Wardell i Mallory — dječak koji je bio predložio zagnjurivanje u nužnik — podmazali su Sebastiana džinom, stavili mu povez preko očiju, vukli ga amo-tamo sat i više vremena, a zatim ga uspenrali uz stube u prostoriju što je zaudarala na plijesan. Svukli su ga do gola i nakon uklanjanja poveza otišli, zaključavši vrata za sobom.

Namještaj sobe činili su samo jedna zadimljena uljanica, prljava slamarica i vrlo bucmasta djevojka zlatnih uvojaka, crvenih obraza, krupnih plavih očiju i nosa ne većeg od dugmeta. Zurila je u Sebastiana kao da je on kakav crknuti štakor.

Nije morao pogađati zašto. Premda je od prošlog rođendana izniknuo još oko pet centimetara uvis, još uvijek je sličio kakvom đavolku.

»Neću to učiniti«, rekla je. Usta su joj se tvrdoglavo iskrivila. »Niti za stotinu funta.«

Sebastian je otkrio da je u njemu ostalo još nešto osjećaja. Da nije, ona ga time ne bi mogla povrijediti. Grlo ga je peklo i poželio

je zaplakati i zbog toga ju je *mrzio*. Bila je tek obična, glupava mala prasica, a da je bila dječak, bio bi ubio boga u njoj.

Ali skrivanje osjećaja dotad mu je već postalo refleksna reakcija.

»Baš loše«, hladnokrvno je rekao. »Danas mi je rođendan i bio sam tako dobro raspoložen da sam ti mislio platiti deset šilinga.«

Sebastian je znao da Wardell nikad nekoj drolji nije platio više od šest penija.

Ona je Sebastiana počastila zlovoljnim pogledom koji je zastranio dolje, do njegove muške alatke. I tamo se zadržao. Bilo je to dovoljno da privuče *njegovu* pažnju. Odmah je počeo rasti.

Napućena usna joj je zadrhtala.

»Rekao sam ti da sam dobre volje«, kazao je prije nego mu se dospjela nasmijati. »Dakle, onda deset i šest. Ne više. Ako ti se ne sviđa što nudim, uvijek to mogu dobiti negdje drugdje.«

»Valjda bih mogla zatvoriti oči«, rekla je.

Podrugljivo joj se nasmiješio. »Otvorenih ili zatvorenih, meni je svejedno — ali ja ću se za svoj novac *nagledati*.«

I nagledao se, a ona nije sklopila oči već je izvela cijelu gorljivu predstavu kakvu bi svaki momak samo mogao poželjeti.

U tome je bilo nekakve životne lekcije, prisjećao se kasnije Sebastian, a tu je lekciju svladao brzo kao i sve ostale.

Od tog trenu, odlučio je, mora preuzeti Horacijev moto: »Stvaraj novac. Ako možeš na pošten način, a ako ne, tada na sve moguće načine.«

Od dolaska u Eton jedine vijesti što ih je Sebastian primao od kuće bile su poruke od jedne rečenice koje su pratile kvartalnu školarinu. Poruke je pisao tajnik njegova oca.

Kad se Sebastian bližio kraju svoga boravka u Etonu, primio je pismo dugačko cijela dva pasusa koji su sadržavali planove za njegove studije na Cambridgeu.

Znao je da je Cambridge dobro sveučilište, koje su mnogi smatrali naprednijim od redovničkog Oxforda.

Znao je i da njegov otac nije Cambridge izabrao zbog toga. Balli-

steri su pohađali Eton i Oxford praktički od osnutka tih institucija. Poslati sina bilo kamo drugdje bilo je najbliže razbaštinjenju što je lord Dain mogao učiniti. To je svijetu obznanilo da je Sebastian prljava mrlja na porodičnom grbu svojih predaka.

Što je on najvjerojatnije i bio.

Nije se samo ponašao poput čudovišta — premda nikad pred nadređenima dovoljno loše da bi ga izbacili iz škole — već je to postao i u fizičkom smislu: visok gotovo dva metra i svakim centimetrom te visine tamnopus i okrutno čvrst.

Veći dio svoje karijere u Etonu proveo je čineći sve kako bi ga se kao čudovišta i sjećali. Ponosio se činjenicom da su ga pristojni ljudi zvali Kugom i Kolerom Ballistera.

Dotad lord Dain nije davao znaka da primjećuje ili brine o tome što mu sin čini.

Kratko i sažeto pismo dokazalo je suprotno. Njegovo gospodstvo namjerilo je kazniti i poniziti svoga sina protjerivanjem na sveučilište u koje nijedan Ballister dotad nije stupio nogom.

Kazna je došla prekasno. Sebastian je naučio nekoliko učinkovitih načina kako odgovoriti na pokušaje da se njime manipulira, kažnjava ga se i ponižava. Otkrio je da je novac u mnogo slučajeva daleko učinkovitiji od fizičkog nasilja.

Preuzevši svoj životni moto od Horacija, naučio je kako udvostručiti, utrostručiti i učetverostručiti svoj džeparac u igrama na sreću i okladama. Pola svojih dobitaka trošio je na žene, različite druge poroke i na privatne lekcije iz talijanskog — ovo posljednje jer nikome nije htio dopustiti da posumnja kako uopće nešto osjeća prema svojoj majci.

S drugom polovicom zarade planirao je kupiti trkaćeg konja.

Odgovorio je na pismo, preporučujući svojem roditelju da udijeljena sredstva pošalje nekom *potrebitom* dječaku u Cambridge jer će se grof od Blackmoora upisati na Oxford o svojem trošku.

Zatim je svu ušteđevinu namijenjenu kupovini trkaćeg konja stavio na okladu u hrvačkom meču.

Dobitak je — uz posredovanje Wardellova utjecajnog strica — Sebastiana odveo na Oxford.

* * *

Kad je sljedeći put primio vijesti od kuće, Sebastianu su bile dvadeset četiri godine. Kratka poruka dojavljivala mu je očevu smrt.

Uz naslov, novi je markiz od Daina naslijedio prilično zemlje, nekoliko impresivnih kuća — uključujući Athcourt, veličanstvenu zgradurinu na rubu Dartmoora — i sve njima pripadajuće hipoteke i dugove.

Njegov je otac svoje poslove ostavio u užasnom stanju i Sebastian nije niti najmanje dvojio zašto. Nesposoban kontrolirati svoga sina, dragi ga je blagopočivajući namjerio uništiti.

Ali ako se pobožan stari kučkin sin tamo na drugom svijetu smijuljio iščekujući da četvrtog markiza od Daina strpaju u dužnički zatvor, bio je osuđen na veoma dugo čekanje.

Sebastian je dotad već bio otkrio svijet trgovine i svoj um i odvažnost posvetio ovladavanju njime. Sam je zaradio ili pridobio i posljednji novčić svoje trenutačne imovine. Usput je više poduzetničkih pothvata na rubu stečaja pretvorio u profitabilno ulaganje. Nositi se s očevim bezvrijednim neredom bila je dječja igra.

Rasprodao je sve što nije pripadalo neodjeljivoj baštini, reorganizirao sustav financiranja, otpustio tajnika, majordoma i obiteljskog odvjetnika, na njihova mjesta postavio zamjene koje su imale mozga i rekao im što od njih očekuje. Zatim je posljednji put projahao vriština koje nije vidio od djetinjstva i otputovao za Pariz.

Fedat

Pariz — ožujak 1828.

Ne. To ne može biti«, zgroženo je prošaptao sir Bertram Trent. Okruglih plavih očiju izbuljenih od užasa, pritisnuo je čelo uz prozor, zagledan u Rue de Provence.

»Vjerujem da je ipak tako, gospodine«, rekao je njegov sluga Withers.

Sir Bertram je provukao prste kroz svoje raščupane smeđe uvojke. Bilo je dva popodne i upravo se bio presvukao iz svoga kućnog ogrtača. »Genevieve«, muklo je rekao. »O Bože, to jest ona.«

»To jest vaša baka, lady Pembury, izvan svake sumnje — i vaša sestra, gospođica Jessica s njome.« Withers je zatomio osmijeh. Toga je časa mnogo toga zatomljivao. Na primjer, ljudi poriv da počne plesati po sobi i vikati hura.

Spašeni su, pomislio je. S gospođicom Jessicom ovdje, sve će uskoro opet biti na svojem mjestu. Preuzeo je veliki rizik pišući joj, ali to se moralo obaviti, za dobro obitelji.

Sir Bertram je bio upao u zlo društvo. Po Withersovu mišljenju, najopakije u cijelom kršćanskom svijetu: čopor nitkovskih izroda predvođen tim čudovištem, četvrtim markizom od Daina.

Ali gospođica Jessica će uskoro tome stati na kraj, uvjeravao je sebe vremenšni sluga dok je užurbano vezivao kravatu svome gospodararu.

Dvadeset sedmogodišnja sir Bertramova sestra naslijedila je ljepotu svoje obudovjele bake: svilenu kosu gotovo plavocrne boje, srebrnosive bademaste oči, alabastrenu put, graciozan lik — što se u slučaju lady Pembury u cijelosti pokazalo imunim na sva pustošenja vremena.

Još važnije, po praktičnom Withersovu viđenju, gospođica Jessica je od svojega pokojnog oca naslijedila pamet, okretnost i odvažnost. U jahanju, mačevanju i streljaštvu mogla se nositi s najboljima. Zapravo, kad su u pitanju bili pištolji bila je najbolja u cijeloj obitelji, a to je nešto govorilo. Tijekom dvaju kratkih brakova njezina je baka izrodila četiri sina sa svojim prvim suprugom, sir Edmundom Trentom, i dva s drugim, vikontom Pemburyem, a kćeri i sinovi su joj jednako tako izrodili mnoštvo muških nasljednika. Pa opet, nijedan od tih finih momaka u streljaštvu nije mogao nadmašiti gospođicu Jessicu. Mogla je skinuti čep s vinske boce s udaljenosti od dvadeset koraka — i Withers ju je osobno vidio to činiti.

Ne bi mu bilo krivo vidjeti kako za njega skida čep lorda Daina. Taj ogromni nasilnik bio je grozota i sramota svoje zemlje, ništavan bezbožnik s nimalo više savjesti nego u balegara. Namamio je sir Bertrama — koji, nažalost, nije pripadao najmudrijoj gospodi — u svoj zlikovački krug i niz sklisku strminu u propast. Još nekoliko mjeseci u društvu lorda Daina i sir Bertram bi bankrotirao — ako ga prije toga ne bi ubio beskrajni razvrat.

Ali tih još nekoliko mjeseci više neće biti, sretno je promišljao Withers gurajući svoga nevoljnog gospodara prema vratima. Gospođica Jessica će sve srediti. Uvijek je to činila.

Bertie je uspio odglumiti nenadano oduševljenje što vidi svoju sestru i baku. Ipak, istoga trena kad se potonja povukla u svoju sobu da predahne od putovanja, povukao je Jessicu u ono što se činilo salonom skučenog — i daleko preskupog, razdražljivo se prisjetila — *apartmana*.

»Đavo ga odnio, Jess, čemu sve ovo?« upitao je.

Jessica je podigla gomilu sportskih novina nabacanih na tapeciranu sjedalicu uz kamin, bacila ih na ognjište i s uzdahom utonula u mekoću jastuka.

Vožnja kočijom od Calaisa bila je dugačka, prašnjava i kvrgava.

Nimalo nije dvojila da joj je, zahvaljujući gnusnom stanju francuskih cesta, stražnjica posve crna i plava.

Sada bi vrlo rado voljela modricama prekriti i stražnjicu svoga brata. Na nesreću, premda dvije godine mlađi, bio je za glavu viši od nje i dvadesetak kilograma teži. Dani njegova dovođenja pameti pomoću čvrste šibe bili su davna prošlost.

»To je rođendanski dar«, rekla je.

Nezdravo blijedo lice mu se načas razvedrilo i pojavio se onaj njegov poznati, ljupko glupav osmijeh. »Dakle, Jess, to je strašno slatko od...« Tada mu je osmijeh izbljedio, a obrve se namrštile. »Ali rođendan mi je tek u srpnju. Ne misliš valjda ostati sve do...«

»Mislila sam na Genevievin rođendan«, rekla je.

Jedna od nekoliko ekscentričnosti lady Pembury bilo je uporno zahtijevanje da joj se djeca i unuci obraćaju po imenu. »Ja sam žena«, govorila bi onima koji su prosvjedovali da je takvo oslovljavanje izraz nepoštivanja. »Imam ime. Mama, baka...« Na ovom bi mjestu delikatno zadrhtala. »Tako *anonimno*.«

Na Bertievu licu se pojavio oprezan izraz. »A kad je to?«

»Rođendan joj je, kao što bi se trebao sjećati, prekosutra.« Jessica je svukla svoje sive čizmice, privukla bliže podnožak i podigla noge na njega. »Poželjela sam da se malo proveseli. Već stoljećima nije bila u Parizu, a kod kuće stvari nisu bile baš najbolje. Neke tete su gundale kako je valja spraviti u umobolnicu. Što me ne iznenađuje. Nikad je nisu razumjele. Jesi li znao da je samo prošlog mjeseca dobila tri ponude za brak? Vjerujem da je Broj Tri bio kap koja je prelila čašu. Lord Fangiers ima trideset četiri godine. Obitelj tvrdi da je to sramotno.«

»Pa, i nije baš dostojanstveno, u njezinim godinama.«

»Ona još nije mrtva, Bertie. I ne vidim zašto bi se tako trebala ponašati. Ako se želi udati za gostioničareva pomoćnika, to je njezina stvar.« Jessica je ispitivački pogledala svoga brata. »Naravno, to bi značilo da bi njezin novi muž upravljao njezinim novcem. Usuđujem se reći da je to ono što svakoga brine.«

Bertie se zarumenio. »Nemaš me potrebe tako gledati.«

»Zar nemam? Baš mi se činiš prilično zabrinutim. Možda ti je na um pala zamisao da te ona može izvući iz poteškoća.«

On je prstom odmaknuo ovratnik. »Nisam u poteškoćama.«

»Ah, onda ja moram biti ta. Prema tvome uposleniku, kad isplatiš tvoje dugove, do kraja godine ostat će mi točno četrdeset sedam funta, šest šilinga i tri penija. Što znači da ću se ili morati vratiti svojim tetama i stričevima, ili početi raditi. Provela sam deset godina kao neplaćena dadilja njihovim derištima. Nemam više namjeru tako provesti ni deset sekunda. Dakle, preostaje mi posao.«

Njemu su se bljedoplave oči raširile. »Posao? Misliš, za *plaću*?«

Ona je kimnula glavom. »Ne vidim druge prihvatljive alternative.«

»Jesi li poludjela, Jess? Ti si *djevojka*. Trebaš se udati. Za nekoga s podebljim džepom. Kao što je Genevieve učinila. Dvaput. Sličiš joj, znaš. Da nisi tako prokleta izbirljiva...«

»Ali jesam«, rekla je. »Srećom, mogu si to priuštiti.«

Ona i Bertie veoma su mladi ostali siročad i prepušteni na brigu tetama, stričevima i rođacima jedva sposobnima izdržavati svoje vlastite propupale potomke. Obitelj bi mogla biti udoban izlaz da ih nije bilo tako strašno puno. Ali Genevieve je poticala od loze produktivnih roditelja, posebno muške djece, i njezino je potomstvo naslijedilo taj dar.

To je bio jedan od razloga zašto je Jessica primala toliko bračnih ponuda — prosječno njih šest godišnje, čak i sad, kad bi već trebala biti staro željezo s usidjeličkom kapom na glavi. Ali prije bi se objesila nego li udala i odigrala ulogu rasplodne ždrjebice nekom bogatom klipanu s titulom — ili postala droljom, kad smo kod toga.

Imala je dara za iskapanje blaga na aukcijama ili u staretinarnicama i za njihovu preprodaju za dobru proviziju. Premda nije zaradivala bogatstvo, posljednjih pet godina bila je u mogućnosti sama sebi kupovati pomodnu odjeću i ostalo, umjesto nošenja odbačenih stvari svojih rođakinja. Bio je to skroman oblik neovisnosti. A ona je željela više. Tijekom protekle godine planirala je kako to i dobiti.

Napokon je uštedjela dovoljno da unajmi i opremi robom vlastiti dućan. A on će biti elegantan i vrlo ekskluzivan, namijenjen elitnoj klijenteli. Tijekom mnogih sati provedenih na društvenim okupljanjima razvila je profinjeno razumijevanje lijenih bogataša, ne samo onoga što im se sviđa, već i najučinkovitijih metoda kako ih na to navući.

A mislila ih je početi navlačiti jednom kad brata izvuče iz nepri- lika u koje se uvalio. Tada će se pobrinuti da joj njegove pogreške više nikad ne poremete vlastiti dobro uređen život. Bertie je bio neodgo- voran, nepouzdan, vjetropirasti naivčina. Zadrhtala bi na pomisao što joj budućnost donosi ako u bilo čemu nastavi ovisiti o njemu.

»Vrlo dobro znaš da mi nije potrebno udavati se za novac«, rekla mu je sada. »Samo trebam otvoriti dućan. Izabrala sam mjesto i dovoljno uštedjela da...«

»Onaj plan o glupavom dućanu svaštarija?« uzviknuo je.

»Ne radi se o dućanu svaštarija«, pribrano je rekla. »Kako sam ti dosad najmanje desetak puta objasnila...«

»Neću ti dopustiti da se pretvoriš u prodavačicu.« Bertie je us- tao sa stolice. »Moja sestra se neće baviti trgovinom.«

»Voljela bih vidjeti kako ćeš me u tome spriječiti«, rekla je.

Iskrivio je lice u prijeteću grimasu.

Ona se zavalila u sjedalici i zamišljeno ga promatrala. »Čovječe, Bertie, tako stisnutih očiju izgledaš poput svinje. Zapravo, otkad sam te posljednji put vidjela, počeo si začudno sličiti svinji. Udebljao si se najmanje deset kilograma. Možda i petnaest.« Pogled joj je skliznuo dolje. »I taj tvoj trbuh, vidi na što slični. Podsjećaš me na kralja.«

»Na tog *kita*?« vrisnuo je. »Ne podsjećam. Povuci to, Jess.«

»Ili što? Sjest ćeš na mene?« Nasmijala se.

Odmaknuo se od nje i izvalio na sofu.

»Na tvom mjestu«, rekla je, »manje bih brinula o onome što mi sestra govori ili čini, a više o vlastitoj budućnosti. Ja se mogu skr- biti o sebi, Bertie. Ali ti... Dakle, vjerujem da si ti onaj koji bi trebao razmišljati o ženidbi s nekom koja ima poblebji džep.«

»Brak je za kukavice, budale i žene«, rekao je.

Ona se nasmiješila. »To mi zvuči poput nečega što bi kakav pijani magarac — trenutak prije nego će upasti u zdjelu s punčem — izjavio gomili svojih pajdaša, pijanih magaraca, uz ostale uobičajene muške dosjetke o razvratu i procesima izlučivanja.«

Nije čekala da Bertie u glavi posloži značenje tih krupnih riječi. »Znam ja što muškarci nalaze neobično smiješnim«, rekla je. »Živjela sam s tobom i bila podrškom deseterici muških rođaka. Pijanima ili

trijeznima, sviđaju im se šale o tome što čine — ili bi željeli činiti — sa ženama, i beskrajno su očarani vjetrom, vodom i...«

»Žene nemaju smisla za šalu«, rekao je Bertie. »Ne treba im. Svemogući ih je stvorio kao vječnu šalu na račun muškaraca. Iz čega čovjek može logički zaključiti da je i Svemogući žena.«

Riječi je izgovarao polagano i pažljivo, kao da mu napor prisjećanja na njih stvara posebnu bol.

»Otkud sada ta filozofska dubokoumnost, Bertie?« upitala ga je.

»Što si rekla?«

»Tko ti je to rekao?«

»Ne nekakav pijani magarac, gospođice Podrugljiva i Podmukla«, kičeno je rekao. »Ja možda nemam najveći mozak na svijetu, ali valjda znam prepoznati magarca kad ga ugledam, a Dain to nije.«

»Doista nije. Čini se mudrim momkom. Što on još ima za reći, dragi?«

Usljedita je dugačka stanka dok je Bertie pokušavao dokučiti je li njezina izjava bila sarkastična ili nije. Po običaju, zaključio je krivo.

»Pa, on *jest* mudar, Jess. Trebao sam znati da ćeš ti to prepoznati. Stvari koje on govori — dakle, taj njegov mozak neprestano radi, milju u minuti. Ne znam čime ga pogoni. Ne jede puno ribe, znaš, pa ne može biti od toga.«

»Pretpostavljam da ga pogoni džinom«, promrmljala je Jessica.

»Molim?«

»Rekla sam, >Pretpostavljam da mu je mozak poput parnog stroja.<«

»Mora biti tako«, rekao je Bertie. »I to ne samo za priču. Ima on mozga i za stjecanje novca. Kao da svira violinu, govore momci. Samo, glazba koju Dain stvara praćena je zvečanjem novca vladara država. I to mnogo novčića, Jess.«

Ona nije u to dvojila. Prema svemu što je čula, markiz od Daina bio je jedan od najbogatijih ljudi Engleske. Mogao si je bez problema priuštiti nesmotrene ekstravagancije. A jadni Bertie, koji sebi nije mogao priuštiti niti najskromniju ekstravaganciju, cijeli se posvetio oponašanju svoga idola.

Jer to je zasigurno bilo obožavanje, kako je Withers tvrdio u

svojem jedva suvislom pismu. To što je Bertie napregnuo svoje ograničene mogućnosti dotle da je uistinu *pamtio* što je Dain govorio bilo je neoborivi dokaz da Withers nije pretjerivao.

Lord Dain postao je gospodarom Bertieva svemira... i vodio ga je ravno u pakao.

Lord Dain nije podigao pogled kad se nad vratima dućana oglasilo zvonce. Nije ga bilo briga tko bi mogao biti taj novi kupac, a ni Champtoisa, snabdjevača antikvitetima i umjetničkim raritetima, za to nikako nije moglo biti briga jer je najvažniji kupac u Parizu već bio stupio u njegov dućan. A kako je on bio taj najvažniji, Dain je od trgovca očekivao i dobio posebnu pažnju. Champtois ne samo da nije pogledao prema vratima, već nije davao ni znaka da vidi, čuje ili razmišlja o bilo čemu što nije imalo veze s markizom od Daina. Nažalost, ravnodušnost nije isto što i gluhoća. Zvono još nije niti prestalo zvoniti kad je Dain začuo poznat muški glas kako muca engleskim naglaskom, i nepoznat ženski kako mu mrmljajući odgovara. Nije mogao razabrati riječi njihova razgovora. Makar jednom, Bertie Trent je uspio stišati glas ispod onog čuvenog »šapta« koji se mogao čuti s druge strane nogometnog igrališta.

Pa ipak, to je još uvijek bio Bertie Trent, najveći nesposobnjaković sjeverne polutke, što je značilo da lord Dain mora odgoditi svoje transakcije. Nije imao namjeru nastaviti s pogađanjem dok je Trent bio tu, govoreći, čineći i kalkulirajući kako podići cijenu dok je u svojim deliričnim priviđenjima oštroumno pomagao spustiti je.

»Dakle«, oglasio se glas s igrališta za ragbi. »Nije li to... No, tako mi Jupitera, *jest*.«

Trump. Trump. Trump. Približavanje teških koraka.

Lord Dain je zatomio uzdah, okrenuo se i usmjerio oštar pogled prema pridošlici.

Trent se u mjestu ukopao. »Želim reći, nemam namjeru prekidati, zasigurno, posebno kad se momak cjenjka s Champtoisom«, rekao je, kimnuvši glavom prema vlasniku dućana. »Kao što sam samo trenutak ranije govorio Jess, čovjek treba paziti što čini i voditi računa da ne ponudi više od pola onoga što je spreman platiti. Da ne spominjem

shvaćanje što je to >pola< i što je >dvostruko<, kad je sve izraženo u prokletim francima i suima i onim, kako li se ono zovu, drugim neshvatljivim novcima, pa potrebu da se sve iznova množi i dijeli, kako bi se to pretvorilo u poštene funte, šilinge i penije... premda ne znam zašto to unaprijed ne učine kako priliči, osim možda zato da čovjeku namjerno sve otežaju.«

»Trente, vjerujem da sam ti već prije spominjao kako bi možda doživljavao manje teškoća kad ravnotežu svoje delikatne konstitucije ne bi remetio pokušavanjem *računanja*«, rekao je Dain.

Začuo je šuškanje, pokrete i prigušene zvukove negdje naprijed i lijevo od sebe. Žena čije je mrmljanje bio čuo stajala je nagnuta nad vitrinom s nakitom. Dućan je bio krajnje loše osvijetljen — namjerno, kako bi se kupcima otežala ispravna procjena vrijednosti onoga u što su gledali. Dain je mogao sa sigurnošću primijetiti jedino da žena nosi nekakav plavi kaput i k tome jedan od onih užasnih, pretjerano urešenih šeširića što su trenutačno bili u modi.

»Posebno preporučujem«, nastavio je, ne skidajući pogleda sa žene, »da se odupreš iskušenju računanja ako razmišljaš o kupovini dara za svoju *chère amie*. Žene razmišljaju na višoj matematičkoj razini od muškaraca, posebno kad su u pitanju darovi.«

»A to je, Bertie, dokaz da je ženski mozak dosegnuo viši stupanj razvoja«, rekla je žena, ne podižući pogled. »Žena shvaća da odabir dara zahtijeva vaganje neobično složenih moralnih, psiholoških, estetskih i osjećajnih jednadžbi. Ne bih nijednom muškarcu preporučila bavljenje tim složenim procesom uravnoteživanja, posebno ne primitivnom metodom *računanja*.«

Na jedan uznemirujući trenutak, lordu Dainu se učinilo da mu je netko upravo gurnuo glavu u otvor nužnika. Srce mu je počelo lupati, a koža mu se naježila i porumenjela veoma slično kako se to dogodilo onoga nesretnog dana u Etonu prije dvadeset pet godina.

Rekao je sebi da mu nije dovoljno dobro legao doručak. Maslac je morao biti užegao.

Bilo je krajnje nezamislivo da bi ga prijeziran ženski odgovor mogao tako smesti. Nipošto ga nije moglo zbuniti otkriće da ta žena oštrog jezika nije, kako je pretpostavljao, ona drolja koje se Bertie bio dohvatio prethodne noći.

Njezin izgovor ju je oglašavao *damom*. Još gore — ako je u ljudskoj vrsti uopće moglo biti gorega — bila je, po onome kako joj je glas zvučao, intelektualka. Lord Dain nikad prije u životu nije upoznao ženu koja je uopće čula za jednadžbe, da niti ne spominjemo neku koja ih je znala rješavati.

Bertie mu je prišao i svojim šaptom s nogometnog terena upitao: »Imaš li pojma što je to ona rekla, Daine?«

»Da.«

»A što to?«

»Muškarci su neuki grubijani.«

»Siguran si?«

»Posve.«

Bertie je ispustio uzdah i okrenuo se ženi koja se još uvijek činila očaranom sadržajem vitrine. »Obećala si da nećeš vrijeđati moje prijatelje, Jess.«

»Ne znam kako bih mogla, kad još nijednoga nisam upoznala.«

Činilo se da joj je nešto posebno privuklo pažnju. Vrpcama i cvijećem pretrpan šeširić naginjao se na ovu i na onu stranu dok je iz različitih kutova proučavala predmet svoga zanimanja.

»Pa, želiš li jednoga upoznati?« nestrpljivo je upitao Trent. »Ili misliš cijeli dan stajati tu i buljiti u to smeće?«

Ona se uspravila, ali se nije okrenula.

Bertie je pročistio grlo. »Jessica«, odlučno je rekao, »Dain. Daine... K vragu, Jess, možeš li načas maknuti oči s tog smeća.«

Ona se okrenula.

»Daine... moja sestra.«

Podigla je pogled.

I lorda Daina preplavila je iznenadna oštra vrućica, od tjemena do vrhova čizama boje pjenušca. Za vrućicom je odmah uslijedio hladni znoj.

»Gospodine«, rekla je, ugladeno se naklonivši glavom.

»Gospođice Trent«, rekao je on. A iza toga nije mogao, i da mu je život u pitanju, izustiti niti jedne riječi više.

Pod čudovišnim šeširićem nalazilo se savršeno ovalno, porculanski bijelo i besprijeckorno lice. Guste trepavice boje čađe uokvirivale su srebrnosive oči, blago nakošene nagore i u urednom skladu s oblinama njezinih obraza. Nos joj je bio ravan i delikatno tanak, usnice mekane i ružičaste i tek mrvicu prepune.

Nije bila ono klasično englesko savršenstvo, ali nekakvo savršenstvo je svakako bila i, kako nije bio niti slijep niti neuk, lord Dain je općenito prepoznao kvalitetu čim ju je ugledao.

Da je bila komad porculana iz Sevresa ili uljana slika ili tapiserija, kupio bi je na licu mjesta, ne izmotavajući se oko cijene.

Na jedan zbrkani časak, razmišljajući o tome kako bi je oblizao od vrha njezine sadrene obrve do vrhova njezinih tankočutnih nožnih prstiju, pitao se koja joj je cijena.

Ali kutom oka je primijetio svoj odraz na staklu.

Tamnoputo lice bilo mu je grubo i okrutno, lice samog Belzebuba. U Dainovu se slučaju knjigu moglo procijeniti po njezinu ovitku, jer je i iznutra bio mračan i okrutan. Duša mu je bila poput Dartmora, gdje je vjetar divlje šibao i kiša tukla o sumorne sive stijene i gdje su se ljupki zeleni komadi zemlje zapravo pokazivali glibom koji je u sebe mogao usisati ovna.

Svatko sa samo pola mozga mogao je vidjeti postavljene natpise: »Napustite svaku nadu vi koji ulazite« ili, još izravnije: »Opasnost. Živi pijesak.«

Na jednak način, stvorenje pred njim bila je dama i nikakve znakove oko nje nije trebalo postavljati da bi ga se upozorilo. Dame su u njegovom rječniku bile svrstane pod Kugu, Pošast i Glad.

S povratkom razboritosti Dain je otkrio da je morao već dulje vrijeme hladno zuriti u nju jer se Bertie — očito se dosađujući — okrenuo od njih i proučavao komplet drvenih vojnika.

Dain se odmah pribrao. »Nije li na vama red da nešto kažete, gospodice Trent?« upitao ju je podrugljivim tonom. »Niste li sada trebali izreći neku primjedbu o vremenu? Vjerujem da se to smatra ispravnim — odnosno, *sigurnim* — načinom zapodijevanja razgovora.«

»Vaše oči«, rekla je, savršeno pribrana pogleda, »veoma su crne. Razbor mi govori da bi morale biti tek veoma tamnosmeđe. Pa ipak, opsjena je... neodoljiva.«

Osjetio je oštar ubod u području dijafragme, ili trbuha, nije bio siguran.

Ali držanje mu se nije nimalo promijenilo. Tešku je školu bio prošao da bi to naučio.

»Razgovor je zaprepašujućom brzinom prešao na osobne stvari«, otegnutim je glasom rekao. »Opčinjeni ste mojim očima.«

»Ne mogu si pomoći«, rekla je ona. »Izvanredne su. Tako veoma crne. Ali, ne bih htjela da se osjećate nelagodno.«

Uz jedva primjetan osmijeh, okrenula se vitrini s nakitom.

Dain nije bio posve siguran što kod nje ne valja, ali nešto svakako nije valjalo. Pa on je bio lord Belzebub, zar nije? Trebala se onesvijestiti, ili se u najmanju ruku presaminiti u zgroženom grču. Ali promatrala ga je posve odvažno i načas se činilo kao da to stvorenje zapravo s njime *očijuka*.

Odlučio je otići. Može se jednako dobro i vani pohrvati s tom neprimjerenošću. Već je krenuo prema vratima kad se Bertie okrenuo i pohitao za njim.

»Jeftino si se izvukao«, prošaptao je Trent, dovoljno glasno da ga čuju u Notre Dame. »Bio sam siguran da će se obrušiti na tebe — i obrušila bi se da joj je to bila namjera, bez obzira o kome se radilo. Nije da se ti s time ne bi mogao nositi, ali ona momku doista zna zadati glavobolju i, ako si pomišljao na to da počeš na piće...«

»Champtois je upravo došao u posjed automata koji bi ti se mogao učiniti zanimljivim«, rekao mu je Dain. »Zašto ga ne zamoliš da ga navije, kako bi mogao vidjeti kako radi.«

Bertieu je četvrtasto lice bljesnulo oduševljenjem. »Jednoga od onih kako-se-ono-zovu? Uistinu? Kako radi?«

»Zašto sam ne provjeriš?« predložio mu je Dain.

Bertie je otrčao do trgovca i odmah započeo blebetati naglaskom koji bi svaki pametan Parižanin ocijenio dobrim razlogom za počinjenje umorstva.

Odvrativši tako Bertiea od očite namjere da pođe za njim, lord Dain je trebao učiniti još samo par koraka do vrata. Ali pogled mu je odlutao do gospođice Trent koja se opet oduševljavala nečim u vitrini s draguljima pa je, izjedan znatiželjom, oklijevajući zastao.